Лицата на града

Сборник съчинения

Мони Илиева

Най-трудното нещо в този свят е да живееш в него. Бъди смел - живей!

гр. Добрич

2024

© Моника Марийкова, съставител
© Моника Марийкова, издател
Дони Илиена, редактор
Михаил Филев, корица

© Делян Василев, дизайн и корица

ISBN: 978-619-04-0160-5

Добрич • 2024

Ей, ти, който стоиш по цели нощи сам в къщи и виниш света за твоите неудачия. Ти, който така и не откри щастието. Човекът със скапана работа, без семейство, без приятели и без любов. Този, който, излизайки през входната врата не виждаш нищо друго освен мрак, за теб светът е безкрайна буря, а хората в него толкова чужди. За теб и твоите проблеми, вина и отговорност винаги носи друг. Всяка провалена връзка, всяка работа, от която са уволнили точно теб, всеки приятел, който е заминал- за всичко това вярваш, че нямаш вина. Вземи едно огледало и се погледни добре! Няма усмивка, няма искра в очите, а може да бъде различно. Светът, това сме ние, ако се вгледаш първо в себе си и се преборишсъс собствените си недостатъци, тогава ще видиш, че светът може да бъде по-добро място и хората в него имат значение!

Лицата на града...

Всеки ден ги срещаме, минаваме покрай тях, но те са сякаш част от пейзажа. Усмихната жена хванала за ръчичка детето си и му разказва вълшебна приказка, а то се усмихва, но в очите и прозира тъга, тъгата на безпаричието и глада. Усмихвайки се, тя мисли с какво да нахрани детето си, защото джобовете и са празни...

Мъжът с овехтяла риза, чиито ръце са потънали в прах и рани от строежите, който работи по цял ден, за да се прибере при семейството си, което го чака с жадни очи...

Бабата, която се бави половин час в магазина, защото не знае какво да си купи, за да и стигнат парите...

Младото семейство, което се разхожда в парка, но зад влюбените погледи се крие отчаянието на неплатените сметки...

Всички тези хора са тук, около теб всеки ден. Срещаш ги в парка, в магазина, някои от тях дори са ти съседи... На челото на никого от нас не пише безработен, беден или отчаян, но в душите ни никой не може да види... Навън е тихо и спокойно, само пролет, свежест и много хора, привидно весели и безгрижни, но ако можеше да чуеш душите им-оглушително е... Никой не вижда твоята тревога, защото всеки е зает със своята собствена... Следващия път, когато решиш, че денят ти е лош или животът ти твърде тежък, си помисли за всички онези, които се молят да имат твоя ден...Това са лицата на града!

Снимка:Михаил Филев

Изгубени някъде далеч...

Изгубени някъде далеч, потънали са спомените детски. Но щом затворя аз очи и виждам онова хлапе, което тича из калните локви.Помниш ли, когато бяхме малки? Щурите лета на село. Разходките в гората, звънливите гласчета огласящи улиците, игрите на война. Помниш ли къщичките от клони и шума, как събирахме гъби и охлювчета след дъжд, как скачахме в локвите и се прибирахме кални до уши, но много щастливи... Помниш ли историите, които разказваше баба, черешите и аромата на трева...Аз помня! Благодаря за това детство, безгрижно, спокойно и щастливо. Именно тогава се научих на труд, отговорност и уважение към всичко родно... Спомни си и ти! Помниш ли приятелството през времето, когато нямаше мобилни телефони? Бяхме някак по-близо един до друг. Знаехме, че другите са там и ни чакат. Строил ли си къщичка в шумата- твоето най-тайно обежище? Не беше ли някак по-щастливо онова време? Времето на ожулените колене, скъсаните дрехи и босите крачета по асфалта. Е, и сега не е зле... Има фейсбук, туитър и вайбър. Всички са толкова близо, но... някак далеч. Като пластмасово цвете, красиво, но фалшиво.

Когато излезеш навън в тази юлска нощ и усетиш летния въздух, галещ лицето ти, не си ли спомняш онези летни нощи? Изпълнени ,с радостна глъчка, улици и аромат на окосена трева. Печен пипер, градински домат и филията хляб, която ръфаш на бързо, за да излезеш пак навън. Е, сега пак не е зле. Приготвяш се два часа, за да излезеш с приятели, сядате в едно кафене и грабвате телефоните.

Намираш ли разлика. Не, не е само в годините, основната разлика е в хората и тяхното възприятие. Все още можеш да се разхождаш под дъжда с глупава усмивка. Все още можеш да посрещнеш изгрева в гората... но е някак самотно. Липсва живота, искрата на българското село. Селата са празни, а там, където все още има хора, те са уморени. Никой не чака за топъл хляб. Пейките са празни, няма кой да пее и да се смее. Градините също са някак пусти. Песента на птичките глъхне някак далеч, като спомен от минал живот. Петлите почти не пеят , щурците свирят своята последна песен, а луната показва пустотата и навява онази нотка носталгия, която усещаш щом затвориш очи... Спомни ли си?!

Снимка:Михаил Филев

Животът

Истината за живота е, че има срок на годност. Именно това му придава смисъл. Когато знаеш, че естествения развой на нещата е те да свършат, ти се бориш, стремиш се да постигнеш нещо. Или поне така трябва да бъде. Много от нас живеят на пауза. Не си поставят цели и не съзнават, че всяка една възможност да постигнеш нещо красиво в този свят, може да е последна. Живей така, че отивайки си да има какво да ти липсва. Бъди добър, обичай, помагай, казвай истината. Когато утре се събудиш се усмихни, защото ти предстои един ден живот. В този ден ти имаш възможността да си щастлив, да помогнеш на възрастен да пресече улицата, да нахраниш бездомно животно, да прочетеш книга, да научиш нещо ново.... Ти живееш , ти си един малък герой. И знаеш ли , ако за миг погледнеш на света, на живота като на нещо, което е временно, ще осъзнаеш, че си заслужава да се бориш за него. Когато си прав се бори, когато грешиш отстъпи. Оценявай добрите хора в твоя живот. Заспивай с нова цел и се събуждай с мисълта, че днес ще я изпълниш. И най-важното приемай всяка трудност като възможност да изградиш характера си. Може да нямаш много, но щом имаш днешния ден - имаш всичко!

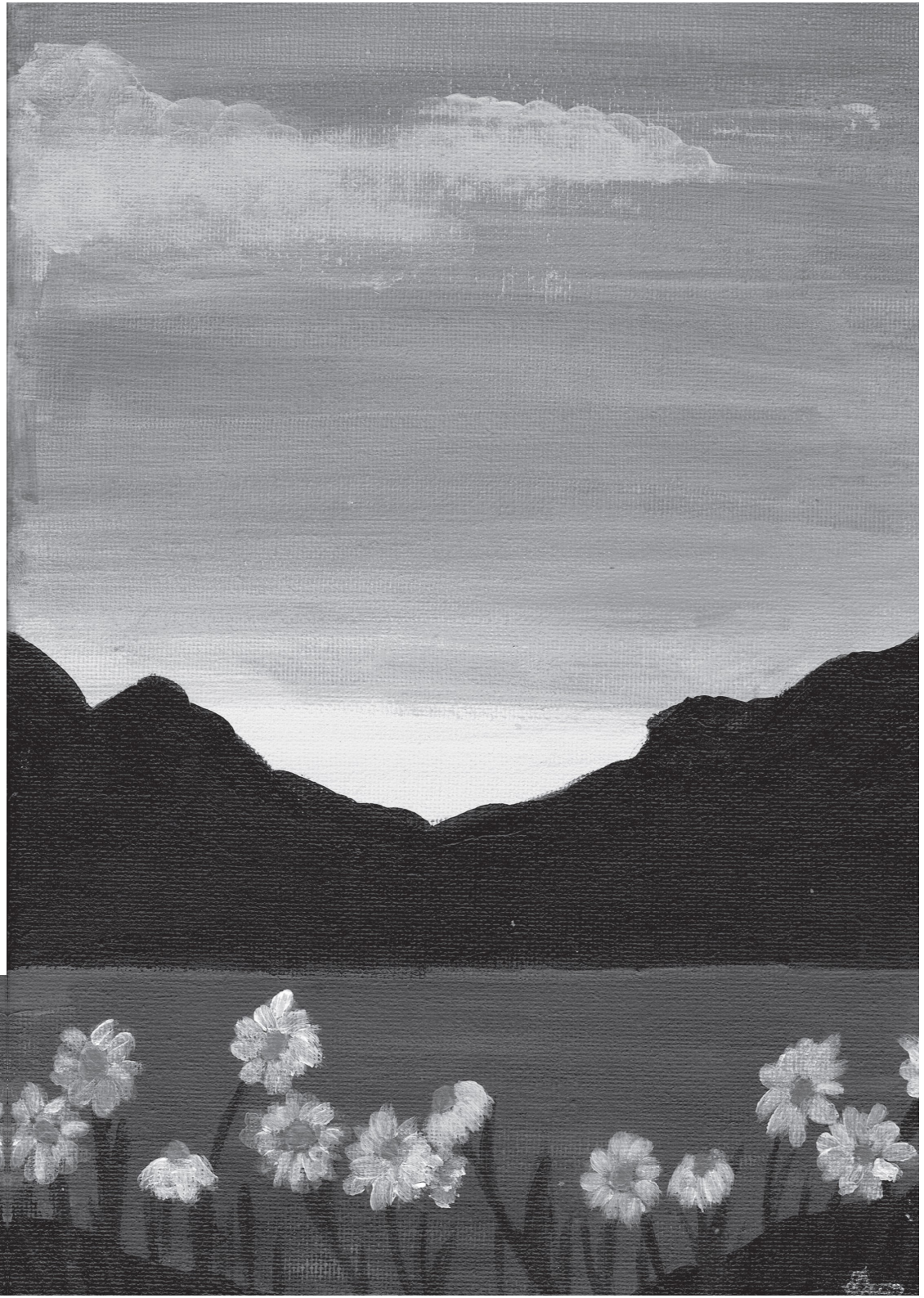

Картина: Дони Илиева

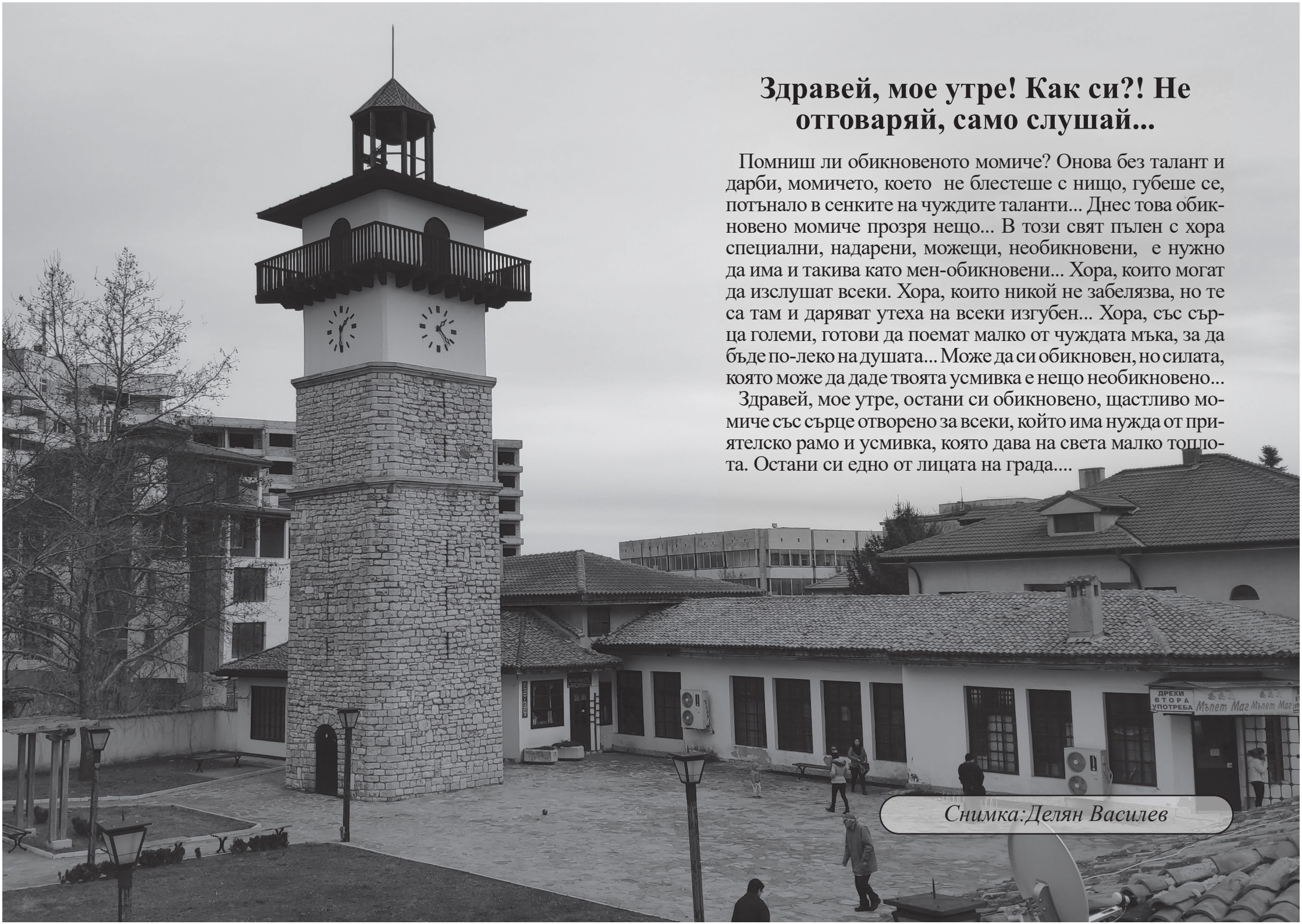

Здравей, мое утре! Как си?! Не отговаряй, само слушай...

Помниш ли обикновеното момиче? Онова без талант и дарби, момичето, което не блестеше с нищо, губеше се, потънало в сенките на чуждите таланти... Днес това обикновено момиче прозря нещо... В този свят пълен с хора специални, надарени, можещи, необикновени, е нужно да има и такива като мен-обикновени... Хора, които могат да изслушат всеки. Хора, които никой не забелязва, но те са там и даряват утеха на всеки изгубен... Хора, със сърца големи, готови да поемат малко от чуждата мъка, за да бъде по-леко на душата... Може да си обикновен, но силата, която може да даде твоята усмивка е нещо необикновено...

Здравей, мое утре, остани си обикновено, щастливо момиче със сърце отворено за всеки, който има нужда от приятелско рамо и усмивка, която дава на света малко топлота. Остани си едно от лицата на града....

Снимка:Делян Василев

Българска
Първо издание

Автор ***Моника Марийкова***

Предпечатна подготовка ***Делян Василев***
формат 60/90/16

ISBN: 978-619-04-0160-5